

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. február 18.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A SZÁRADT KEZŰ EMBER GYÓGYÍTÁSA

Énekek: 683, 230

Alapige: Máté 12,9-21

És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba. És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdeék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni. Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lön, mint a másik. A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt. Jézus pedig észrevévén ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat; és megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék; hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, aki így szólt: Ímé az én szolgám, akit választottam; az én szerelmesem, akiben az én lelkem kedvét lelé; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. Nem verseng, és nem kiált; az utcákon senki nem hallja szavát. A megrepedezett nádat nem töri el, és a pislogó gyertyabélet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, Urunk, téged, mert a hallelujával megvallhattuk: téged akarunk egyedül dicsérni, az Urat és együtt tehetjük a közösségben. Áldunk, Urunk, hogy csak a mai napon is kegyelmedet, erődet, békédet tapasztaltuk. Köszönjük, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett ezért. És áldunk, Édesatyánk, hogy napi gondoskodásod mellett sokkal inkább a lelki kincseket, lelki ajándékokat gazdagon adod nekünk. Köszönjük, hogy a veled való

A SZÁRADT KEZŰ EMBER GYÓGYÍTÁSA

---

közösségben ez örömet jelent, az élet istentisztelete lehetőségét a munkahelyen, a munka során vagy otthon is.

Urunk ezt vallva és ezért imádvá téged gondolni akarunk azokra a testvéreinkre is, akik a betegség terhe miatt nem tudnak itt lenni fizikailag velünk, de idegondolnak. Köszönjük, Urunk, hogy te a betegágyon is Úr vagy, békét adsz és erőt. Köszönjük, hogy mindig elég a kegyelem.

Kérünk azért is, Urunk, hogy hadd tudjunk ezzel a békességgel, erővel téged dicsőítő életet élni akkor is, amikor lehet, hogy nehezebb, vannak nehéz embereink.

A te ígéret adjad ma is úgy nekünk, hogy megértjük az üzenetét és amit mondasz, azt merjük hinni és akarunk aszerint élni. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus által és a Jézus Krisztus nevéért ezt kérhetjük is tőled előre hálát adva, hiszen ígéreted szerint megadod. Dicsőítünk, Atyánk, ezért.

Ámen.

Igehirdetés

Ezekben a napokban még a médiában is hírértéke van annak, hogy böjti időszak van. Az egyik rádióadóban arról beszélgetett egy riporter, hogy keresztyének mit ehetnek, mit nem ehetnek, aztán rátért arra is, hogy esetleg hogyan lehet pótolni a hiányzó és testünk számára szükséges tápanyagokat egy ilyen helyzetben. Ennyire hírértéke volt a böjt gondolatának. Aztán eszembe jutott így olvasva ezt az ígét is, hogy kevésbé van annak hírértéke, hogy az Úr napján, a hét első napján, ami nekünk a vasárnap vajon mit lehet, mit szabad tenni vagy enni. Az nem olyan érdekes, illetve a világ azzal nem annyira törődik. Böjtben is kérdés keresztyének számára is természetesen, hogy most tényleg mit szabad tenni, mit nem, ha böjtölni akarok, és az Úr napján, ami itt az Izrael népe számára a szombatnap volt, fontos kérdés volt, hogy mit lehet, mit nem lehet tenni. Amikor a gyermekekkel, unokákkal vagy dédunokákkal beszélgetünk, akkor mi is szoktuk nekik mondani esetleg, hogy valamit az Úr napján ne tegyenek, mert... – és ott mondhatunk érveket.

Az ószövetségi hívő nép életében is voltak hagyományok is, hogy a mi családjunkban ez így szokás. Szóval a bibliai kijelentés eme ismerős története – a száradtkezű ember meggyógyítása, illetve a hozzá kapcsolódóan elhangzott messiási ígéret beteljesedése mindenképp összetartozik az üzenet kifejtésében – arra utal, hogy nem kis kérdés ma sem, hogy mit is szabad tenni a nyugalom napján. Most nem a nyugalom napjáról lesz szó önmagában, hanem arról, hogy Jézus maga hogyan is élte meg ezt az egész helyzetet és hogyan válik a nyugalom napja is részévé annak, hogy megismerhetjük, hogy ki is ő valójában. És az ővele való közösségben lehet, hogy mi is másképpen éljük meg és másképpen várunk el gyerekektől, fiataloktól vagy idősektől bizonyos viselkedési normákat a nyugalom napján.

Mit szabad, mit nem szabad – ez fontos kérdés szokott lenni, de az ószövetségi hívő nép is elcsúszott, amikor már nem az Úrral való közösség miatt hangzott ez a kérdés, hanem az ő gondolataik, az ő szívük vágya – itt halljuk a bibliai történetekben –, a szívük keménysége volt az, ami befolyásolta már ezeket a kérdéseket is. Milyen szörnyű lenne, hogy ha esetleg mi is beleesnénk ebbe a bűnbe, szebben mondva hibába, amit itt az Úr Jézus idején – olyan szomorú ezt kimondani – Izrael népe lelki vezetői tettek. A farizeusok. A Másik evangéliumokból tudható vannak más párthoz tartozó vezetők is.

S micsoda öröm és micsoda szabadság az, amikor pedig az Úr Jézussal való közösségben tényleg igei módon éli meg valaki azt is, hogy szabad-e szombatnapon gyógyítani. Milyen a messiási személye az Úr Jézusnak, az ő jelleme és a vele való közösségben hogyan is lehet megélni nekünk is ennek az igei üzenetnek a bátorító, erősítő gyakorlati tetteit. Mindenképpen szeretnék majd példát is hozni, de alapvetően azt, hogy a Jézussal való közösség valóban milyen felszabadító lehet ilyen kérdések esetén is, hogy mit szabad vagy mit nem szabad.

Máté evangéliuma leírásának, kijelentésének a hangsúlya, az üzenet hangsúlya különösképpen is élénk tárul, hogy ha megnézzük ugyanezt a történetet a Márk és a Lukács evangéliumában. Ott más hangsúlyokkal jön elő az egész történet. Márk evangéliuma 3. rész 1. versétől kezdődő szakasz, illetve a Lukács evangéliuma 6. rész 6. versétől kezdődő szakasz. Az mindenképp feltűnő a másik két helyen, hogy ott Jézus kérdezi, hogy szabad-e szombatnapon jót tenni vagy rosszat tenni. Tehát Jézus kérdez. Ezt a kérdését Jézus akkor teszi föl, amikor a beteget, ezt a száradtkezű embert, aki nem tudta mozgatni a jobb karját – tudjuk meg Lukácstól – odaállítja a középére és akkor kérdez. Nem válaszolnak a vezetők, senki nem válaszol, keményszívűek – meg is jegyzi Lukácsnál, hogy..., illetve Márknál, hogy bánkódott a keményszívűségük miatt – és utána Jézus nem mond semmit, hanem egyszerűen meggyógyítja a beteget. Tehát a csoda végrehajtásával derül ki, hogy szabad-e jót tenni, ami kérdést maga Jézus tett föl. A csodatétellel beszél és tanít.

Máténál éppen emiatt önmagában az beszédes, hogy nem Jézus teszi föl a kérdést, hanem – hallottuk – az emberek. Itt még nem derül ki a kérdésfeltevésnél, hogy konkrétan kik azok. A végéről tudjuk meg, hogy farizeusok mindenképpen, akik aztán meg is akarják ölni őt. Tehát nyugodjunk meg, nem ellentmondás van az igében, csak az evangélisták a hangsúlyokat más-hova teszik, mikor leírják ezt a történetet. Ez így történt, mind a kettő esemény így történt, én csak a hangsúlyt akarom kiemelni. Tehát itt emberek kérdeznek: „szabad-e szombatnap gyógyítani? hogy vádolhassák őt”.

Az is látszik a történetben itt, hogy tulajdonképpen ez a beteg ember nem is annyira fontos személy, része a történetnek és ő átéli a csodát, de az egész történet inkább ezekre a vezetőkre fókuszál, illetve az Úr Jézusra természetesen, de ezeknek a vezetőknek a keményszívűsége, ellenállása, gonosz

szándéka még a kérdés kimondásával is és hogy Jézus hogyan viszonyul őhözjuk. Természetesen a gyógyító csoda megtörténik és az nagyon szép és kedves és jó, de Máténál az Úr Jézus amikor beszél és tanít – önmagában ez is már örömhír –, akkor az ellenségeknek, az őt bántóknak akar beszélni és tanítani elsőrenden.

Jézus nem is a csodával akar tanítani, hanem megszólal: szól és tanít. Ő is kérdez természetesen, de a kérdésében is benne van a tanításnak a hangsúlya. Kicsoda az közületek, mennyivel drágább – halljuk a válaszát. Az emberek kérdésére ő őszintén válaszol. És ha meghallották volna a válaszát, ha a csodát nem is hajtja végre, akkor is tudhatták volna, Jézus hogyan gondolkodik el ennél a kérdésnél, de a csoda végrehajtása még csak erősítette azt, ami számukra is lehetőségként adódott Jézussal kapcsolatban. És hogy ha ezt elfogadták volna – kiderül a történetből –, akkor ők is lehettek volna Jézus követői, akkor ők is szabadon, boldogan élhetnének, hiszen Jézus képviseli azt az igazságot, azt a valóságot, amit az Óvszövetség egésze és a nyugalom napja is önmaga hordoz. Milyen öröm lehetett volna az számukra, hogy meggyógyult a beteg és együtt örülnek ezzel a beteg emberrel, hiszen nagy csoda történt. Magasztalták volna az Istent, mint ahogy más történetekben halljuk a csodagyógyításoknál. De nem. Itt kemény ellenállás és kimennek, mert azon gondolkodnak, hogy hogyan veszíthetnék el az Úr Jézust – olvassuk itt a történet közepén.

Ha a szombat törvényre emlékszünk, akkor az egyik fontos jellemzője a nyugalom napja törvényének, kifejezi Isten népének a szövetségi kapcsolatát az Úrral. A szövetség jele volt az ószövetségi hívő nép számára. Nekünk az Úr Jézus személye és váltságműve a szövetség jele, de az Ószövetségben a szombat törvény hordozta ezt a nagyon drága üzenetet. Hadd mondjam újra így ki: szövetség – a kapcsolat miatt –, közösség az Úrral és ebben a közösségben szabadság, békesség, öröm. Amit Pál aztán a Korinthusi levélben így fogalmaz meg: mindent szabad nekem, de nem minden használ.

És mivé lett ez a szövetségi jel a vezetők hamis tanítása, emberi elgondolásai, hagyományai, keményszívűségük miatt? Lehet, hogy jó volt az indulás, hogy ebben a szövetségben nekünk jó lenne engedelmeskedni, de nagyon aprólékosan, hogy nehogy elrontsunk valamit, mert mi szeretni akarjuk Istent, az Urat. De Jézus idejére már – megtudtuk a 11. rész végéről – nehéz iga. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek és én megnyugosztalak titeket.” Ez itt a vezetők hamis tanítása, hagyományai miatti szenvedő Isten népének az érzései. Jön Jézus, hogy szabadítson ebből az igából, ez hamis iga, Isten nem ezt akarta, itt már nem Istennel való közösség, hanem emberi gondolatok, emberi döntések és ha valaki nem felel meg ennek, akkor pusztuljon.

S ugye szörnyű, hogy magát a Messiást, aki eljött, csodákat tesz és ezt tudják, hogy ezek messiási csodák, csak letagadják. A most olvasott igesza-

kasz is a mai napon jelzi ezt. Inkább azt mondják, az ördög által teszi a csodákat, csak nehogy követői legyenek. Még a Messiást is pusztítani akarják. Olyan szomorú, mert nyugalom napján vagyunk, amikor a zsinagógai istentiszteleten együtt van az ószövetségi nép és együtt kellene az Urat tisztelni, magasztalni, imádni boldogan és együtt örülhetnének, hogy egy istentiszteleti környezetben a Messiás meggyógyít valakit. És épp az ellenkezője van a vezetők részéről, tehát nincs sehol az Istennel való közösség öröme, békéje, szabadsága. A történet hangsúlyai körülbelül így foghatók meg.

Ennek a történetnek az üzenete számunkra valóban abban ragadható meg, ha megnézzük, hogy Jézus ezekkel az emberekkel szemben is hogyan viselkedik, milyennek mutatja magát. Ki kell emelni, hogy most nem elsősorban a meggyógyult beteg ember és Jézus kapcsolata a hangsúlyos, hanem a Jézust elutasítók, az őt megölni akarók és Jézus kapcsolata milyen. Ilyen szempontból tartom fontosnak ott az Ézsaiás könyve 42. részéből hangzó ószövetségi ígéret idézését. Azt olvastuk, hogy Jézus észrevette, hogy mit akarnak tenni az ellenfelei, ezért elment onnan és a történet természetesen folytatódik, hogy követi őt nagy sokaság – „és követi őt nagy sokaság” – és utána ott van az ézsaiási prófécia. Mindenképp vonatkozik ennek az üzenete a megelőző szakaszra is.

Milyen tehát az Úr Jézus személye? És hogyan lehet akkor, ha ilyennek látjuk őt, az ő jellemét nem úgy megélni a szombatnapi törvényt, ahogy a farizeusok és a vezetők, hanem ahogy Jézus maga is tanította, ami miatt Jézus ezt a csodát is tette. Az első, ami rögtön kiemelendő, így szólt a történetben, hogy: „És megkérdeék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt.” És a folytatás így hangzott, 11. vers: „Ő pedig monda nekik.” Ez önmagában már Jézus jellemét leleplezi. Jézus nagyon jól tudja, hogy mi van a szívükben, ez kiderül a másik két evangélista leírásából. Jézus jól tudja, hogy mi van a szívükben. Ott ugye – emlékezzünk, ahogy mondtam, ott nem szóltak semmit, ott Jézus kérdezett, de nem szóltak semmit, mert a szívükben már nagy gonoszság volt, és Jézus bánkódik a gonoszság miatt, ami a szívükben van, a keményszívűség. Itt meg, itt szólnak és Jézus természetes módon válaszol.

Szerintem nekünk az lett volna furcsa, hogy ha azt olvastuk volna: Jézus azonban nem akart nekik válaszolni, mert keményszívűek. Lehetett volna ez is, mert a Bibliában van erről szó. Ézsaiás könyvében is olvastunk ilyeneket, amikor ítéletes próféciák voltak, hogy van, amikor nem szól az Úr, mert kemény az ő népe szíve. Az már ítélet önmagában, ha már nem szól az Úr. De aztán a folytatásból kiderül, mégiscsak szól, mert könyörülő az Úr. De amikor eljött az Úr Jézus, a Messiás, akkor ő nem olyan, aki a keményszívűeknek nem akar szólni. Szól. 13. részben olvassuk majd a magvető példázatát, ott is van szó keményszívűségről, az útfélre hullott magok, hallja az ígét, de elragadja az ördög, mert kemény a szív. De a mag szóratik.

Az első tehát Jézus személye jellemében, messiási jellemében, hogy ő a legkeményebb szívűeknek is őszintén válaszol, ha kérdezik, még ha gonosz szándékkal teszik is a kérdést föl, ő jó szándékkal válaszol, hiszen Jézus ilyen. Még velük is őszintén beszél, hozzájuk is szeretettel szól. Ez azért fontos, mert ha Jézus ma élne, ma lenne itt, csak hogy ő a mennyei dicsőségben van. De hogy van Jézus itt? Szentlelke és igéje által, és rajtunk keresztül, az övéin keresztül. És ha bennünket kérdeznek ilyen módon ilyen emberek, hogy tudjuk jól róluk, hogy igazából vádolni akarnak, megalázni, nem őszinte a kérdés, mert tudom, hogy milyen keményszívűek és még a kérdés hangsúlyából is kihallatszik, hogy nagyon kemény a szíve most is éppen, akkor hogy viszonyulok, ha Jézus az, akinek én vallom őt. Jézus hogy viszonyulhat rajtam keresztül az ilyen emberek iránt, akik keményszívűek? A keményszívűek azok nem olyanok, akik soha nem hallottak Jézusról, evangéliumról, hanem akik nagyon is hallottak, csak tudatosan ellenállnak.

Bánkódik a keményszívűségük miatt és olyan jó azt látni ott az egész folytatásban, jön majd a Csekedetek könyve, illetve Máté evangéliuma is bemutatja, hogy mi történik Jézussal a kereszten, föltámadása majd mennybe-menetele, eljön pünkösöd, és olyan szép azt olvasni a Csekedetek könyve 6. részében, hogy még a papok közül is sokan követik majd Jézust, hiszen. Aztán az egyik legkedvesebb farizeus, aki aztán tényleg nagyon keményszívű volt – Saul vagy Pál – Csekedetek könyve 9. részében tudjuk, hogy mi történik vele. Ő aztán tényleg keményszívű farizeus volt és őt is meggyőzte az Úr Jézus Lelke, az Úr Jézus maga. Jézus amikor szól, az ő igéjét szólja. És ha mi is válaszolunk kérdésekre vagy lehet, hogy nem válaszolunk, de akkor azzal válaszolunk, tehetjük, mert Jézus bármikor megmentheti a legkeményebb szívűeket ma is. Nekem ez olyan bátorító lett az igei üzenetben.

Akik ma is hasonlóan gondolkoznak mint az akkori lelki vezetők, akik Jézust utálták, azok a nyugalom napja, a mit szabad, mi nem szabad, mit szabad enni, tenni, mit nem szabad enni, tenni kérdésekre nagyon őszintén válaszolnak a maguk elgondolásai szerint, csak azok nem biblikusak.

Ahogy a kommentárokat nézegettem, volt, amikor elnevettem magam, mert annyira nevetségesen érveltek azzal kapcsolatosan, hogy miért nem szabad például egy állatot megmenteni, hogyha verembe esik szombat, a nyugalom napján, ha nem szabad. Mondok példákat, amit olvashattam én is az igemagyarázatokban. Qumráni tekercsekről hallottunk, amiket ugye megtaláltak. Volt Qumránban egy szekta, akik azt tanították, hogy a szombat törvény szigorúsága miatt, ha beleesik az állat a verembe, akkor nem szabad kimenteni akkor se, ha elpusztul. Rabbik vitatkoztak azon, hogy meddig szabad elmenni abban, hogy valahogy segíteni az állatnak. Ugye a probléma az, hogy szombatnapon nem szabad dolgozni és hogy ha ki akarom az állatot húzni vagy valamit csinálni vele, hogy ne pusztuljon el, az munkának számít. olvastuk, hogy a tanítványok kezükkel dörzsölték a kalászokat, ez is

bűnnek számított az akkori vezetők szerint. Voltak olyan rabbik, akik azt tanították, ha beleesik az állat a verembe, bizonyos dolgokat le lehet engedni a verembe, amikkel aztán ki lehet húzni az állatot. Voltak, akik azt mondták, hogy csak addig lehet elmenni, hogy nehogy elpusztuljon éhen az állat, mert kihúzni nem szabad, mert az munka, de enni szabad neki adni másnapig legalább, amíg megmarad életben és aztán kihúzhatják.

Volt olyan tanítás is, akik azt mondták, hogy az állat szenvedését enyhíteni kell, ez egy fontos törvény, tehát akkor szombatnapon is ki szabad húzni az állatot. És ez egy érdekes álláspont. Azt írta a kommentár, az egyik, hogy a talmudban ez volt leírva, ami ugye fontos irat a zsidóság számára. Azt látjuk, hogy ha ez áll, hogy ki szabad húzni az állatot szombatnapon is a veremből és Jézus is a hangsúllyal valahogy így érvel: „Mert ki az az ember, akinek van egy juha és ha az szombatnapon a verembe esik meg nem ragadja és ki nem vonja azt?” De hogy gondolkoztak a farizeusok? Igen, az állatot ki lehet húzni, hogy ne szenvedjen, de a szenvedő ember tud várni. És nagyon logikus ez a gondolkodás, csak nem biblikus. Tehát ez a megszáradt kezű ember ne szombaton akarjon gyógyulni, hanem jöjjön másnap.

Gondoljunk arra, hogy volt is ilyen történet, amikor számonkérlik a betegeket, hogy miért szombaton jöttök gyógyíttatni magatokat, gyertek másnap. A lényeg tehát, hogy itt ezek a vezetők az Isten törvényét akarták betartani. Látszólag ez milyen kedves és jó dolog, de ez már nem az Isten törvénye volt, mert semmi köze nem volt Istenhez, hanem az ő maguk elgondolása és a maguk törvénykező, nagyon hamis hagyományai, emberi hagyományai. Vagy amikor a bibliát idézték talán, de nem azért, hogy az Isten Lelke szava legyen, hanem az ő emberi gondolatuk és érvelésük. Nem volt semmi köze Istenhez.

Jézusnál pedig azt látjuk, hogy ő szól és ki akarja emelni, hogy akkor ő milyen is, illetve Isten, akinek a törvényét olyan nagyra tartják, csak éppen nem biblikusan ezek a vezetők, kicsoda, milyen Úr ő. Azt mondja tehát nekik: „Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?” Jézus ezzel a példával tehát arra utal, hogy számára ez a beteg ember olyan valaki, mint akinek ő a gazdája. A szombatnap törvénye megtartásánál is – mit szabad, mit nem szabad kérdéseknél is – fontos tudatosítani, hogy ki kinek a gazdája. És ez esetben Isten a gazdája annak az embernek. Ilyen kapcsolat van az Úr és a beteg között. És elvileg ebbe ez is benne van, hogy a ti gazdátok is az Isten, csak éppen nem úgy viselkedtek vele már és nem úgy viszonyultok az Úrhoz, az ő igéjéhez, hogy ő a gazda, mi pedig az ő szolgálói.

A juhnak van gazdája és ugye olyan szép kimondani, hogy a pásztor. Csak itt önmagában ez a példa érzékelteti, hogy Jézus azért akar segíteni, mert ő gazdája ennek a nyomorult embernek. Ő az Ura. Vállalja a vele való közösséget. És hát ha az ember is a magáét úgy kezeli és úgy érez iránta, mennyi-

A SZÁRADT KEZŰ EMBER GYÓGYÍTÁSA

---

vel inkább az Isten – mondja Jézus a hasonlításban. Gondoljunk arra, hogy az Ószövetségben van több olyan ige, ahol Isten tényleg ezt emeli ki a népének, hogy milyen viszony van közte és a népe közt. És amikor a juh példáját használja az Ószövetség is, ott mindig a nagyon közeli szeretetkapcsolatot akarja kiemelni az Úr az ő népe kapcsolatában.

Mivel gazda az Úr, ezért olyan szép a folytatás nekem, azt mondja az ézsaiási próféciában: a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a megrepedt nádat nem töri el. Ezek a képek arra vonatkoznak, amikor az Úr népe vagy a hívó ember már alig él, megrepedt nád, pislogó gyertya, már alig van benne élet. Kinek kell ilyen? Egy megrepedt nád semmire nem használható. Pislogó gyertyabél már semmire nem használható. De a gazda, az Úr sokra tartja, mert az övé. Lehet, hogy megrepedt nád, lehet, hogy pislogó gyertyabél, de én vállalom, mert az enyém, hozzám tartozik. És a szombat törvény ezt emeli ki: szövetségi kapcsolatban az Úrral. Veled vagyok, érted vagyok. A Messiás, Jézus ezért jött. Ezért itt visszakapcsolok az első gondolathoz, hogy még a keményszívűeket is kész Jézus vállalni, amikor megtérnek és követői lesznek, lásd Saul vagy Pál. A gazda nem csak e földi életre akarja megmenteni az elveszettet, hanem örök életre. Itt a juh beleesik a verembe, elpusztulhat, de az ember, a bűnös ember, az Úr népe örökre megmaradhat.

Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál. Itt pedig a drágább kifejezésre teszem a hangsúlyt – ez a harmadik. Gazdája és a gazda értékítélete ez, hogy drága vagy nekem, nekem sokat érsz. S ha megkérdezik tőlünk, hogy Istennek mennyit ér az elveszett bűnös, mit kész fizetni az elveszettért? Mit tesz a jó pásztor a juháért, amely elveszett, amely bajban van, már nem életképes? Nemrég hallhattuk is, nem ezüstön vagy aranyon, hanem drága véren váltott meg az Úr. Hogy az ő egyszülött Fiát adta. Mennyivel drágább az ember a juhnál. Szabad tehát szombatnap jót tenni.

A drágább az ember valamelyik állatnál, erről már beszélt Jézus korábban Máté evangéliuma 6. részében, amikor a 'ne aggodalmaskodjatok, hanem...' kifejezésekkel bátorít. Emlékszünk, hogy ott milyen dolgokat és milyen állatot, állatokat említ az Úr Jézus? Vagy a Máté evangéliuma 10. részében, amikor a misszióba küldi tanítványait és azt mondja nekik, hogy ne féljete, mert ha két verebet egy fillérért meg lehet venni és Isten, vagy az Atya nélkül egy se esik le közülük, mennyivel inkább igaz rátok, hogy milyen értékesek vagytok. Ezek a hasonlítások jelzik, hogy hát ha egy kicsi állat mint egy verebecske vagy egy nagyobb állat mint egy juh fontos az Istennek, az Atyának, és küldi az Úr Jézust, nem kell aggodalmaskodni, mennyivel inkább igaz, hogy mennyire drága az a valaki, akit ő megmentett. És a Római levél 8. rész 32. versét is ismerjük, hogy Jézussal együtt mindent ad az Úr. Mennyivel drágább pedig a juhánál.

Beleesik a juhocska a verembe, a gazda azonnal megy, hogy kihúzza. Benne van ebben a gondolatban az is – az üzenet szempontjából hadd mond-

jam így –, hogy lehet, hogy verembe esett, történhet az Úr népével, az Úr gyermekével is sok minden, de aki a gazda és ahogy érez az övéi iránt, biztosíték arra, hogy ő meg fogja menteni. Örökkévaló módon is és a földi életre nézve is.

És akkor itt egy egyszerű példa a szombatnap kérdéséhez, hogy mit gondolunk vagy a gyerekeknek, unokáknak, főleg hogy ha érettségi előtt vannak vagy esetleg vizsgaidőszak van, mit szoktunk mondani, hogy vasárnap szabad tanulni? Persze egész héten tanulnak vagy azt mondjuk, hogy azért vasárnap ne tanulj, mert az nyugalom napja megsértése. Vagy ha mi voltunk ebben benne, hogy hogy gondolkodtunk, hogy mit szabad tanulás során tennem. Vagy hogy ha jönnek a gyerekek és nem sikerült szombaton elkészíteni mindent vagy szeretnék frissen megfőzni azt az ebédet vagy vacsorát, akkor szabad vasárnap ételt készíteni az éhes családtagoknak? Ez már érv, hogy talán szabad. Vagy lehet, hogy nem? Vagy hogy gondolkozunk, ha valaki másképp gondolkodik, mint ahogy mi gondoljuk helyesnek, igeszerűnek? Ez egy egyszerű viselkedési kérdés. Nem kis kérdés, mert tényleg a nyugalom napját nekünk is meg kell szentelni. Egyáltalán van-e nyugalom napja? Kinek van arra ideje, hogy nyugalom napja legyen manapság? Talán a lelkésznek.

És bizony megtörtént, én magam is átéltem, de most inkább egyik ifisnek a példáját hadd hozzam: ő úgy érezte, hogy eldöntötte, hogy úgy akarja az egyetemet végig elvégezni vizsgaidőszakban is, hogy ő nem akar vasárnap tanulni, mert neki az a nyugalom napja megsértése lenne. A vizsgaidőszak viszont úgy alakult, hogy egy nagyon nehéz vizsgára egyszerűen nem volt ideje fölkészülni, nem volt lusta, de még kellett volna a vasárnapi tanulás is számára és megkérdezte, hogy most mit csináljon. Úgy örültem, hogy emlékeztem a hetére – ő budapesti – és mondtam, hogy de figyelj – nem emlékeztem már melyik nap volt, csak tudtam, hogy beszélgetett ifisekkel, és emlékeztettem, hogy – de figyelj, a vizsgaidőszakod mostani hetében aznap, azon az estén beszélgetél srácokkal, az is az Úr szolgálata, ahelyett, hogy tanultál volna, most ez nem feddés módon hangzott el, hanem hogy gondold végig, hogy te az Úrnak szolgáltál ott. Valamint hét közben is jött az istentiszteletre. Én nem mondtam neki, hogy most szabad vagy nem szabad, hanem kértem, azt gondold át, hogy a te mostani érzésed, elgondolásod vajon az Úr szerint mi kedves neki, mert neki drága az ő gyermekeinek az élete. Olyan jó, hogy ez a fiatal teljesen felszabadult arra, hogy én nem sértem meg az Urat, ha akkor most tanulok vasárnap, és magamat sem sértem meg, noha én azt mondtam, hogy úgy akarom elvégezni az egyetemet, hogy nem fogok vasárnap tanulni, de most szükség van rá, mert... Szabad lett arra, hogy tanult azon a vasárnapon. Ezek nem kis kérdések, mert van, amikor bűn az, amikor valaki nem veszi komolyan a nyugalom napját. Ezt lelkipásztor is elkövetheti sajnos. Máskor pedig arra kell figyelni, hogy mit is szabad. Ezért nem mindegy, hogy az Úrral való közösség kérdése-e az, hogy szabad vagy

A SZÁRADT KEZŰ EMBER GYÓGYÍTÁSA

---

nem szabad. Mert az Úrral való közösségben őszintén hangzik, hogy Uram, most mit tegyek, mert nem akarok ellened vétkezni, szeretnék engedni neked.

Ezért fontos a folytatás. Jézus azt mondja: szabad tehát szombatnap jót cselekedni. Szabad szombatnapon jót cselekedni. Jézus maga is cselekszik, mert szereti az övéit, elvégeztetett, mindent elvégzett és most is mindent elvégez az Úr Jézus és megint olyan bátorító ezt kimondani, hogy Jézus kiken keresztül végzi el a mostani tetteit Szentlelke és igéje által. Itt is áll az, hogy rajtunk keresztül, az övéin keresztül.

Lehet, hogy nekem a nyugalom napja nem is olyan nyugalmas, mert valaki másokért végzek valami jótettet. Itt is egy egyszerű példa: az egyik asszonytestvér nem tudott jönni istentiszteletre heteken át, mert kiderült, hogy az édesanyja mellett segít, ott van a betegágya mellett. Csak neki fájt a szíve, hogy nem tudok jönni istentiszteletre vasárnap meg csütörtökön se és hiányzott neki az istentisztelet, hiányzott a gyülekezet, és ő ezt úgy érezte, hogy ez nem jó, ez bűn is, csak hát nem hagyhatom ott az édesanyámat, hiszen betegen fekszik. Nekem volt akkora élmény látni az arcán a változást, mikor én csak annyit mondtam, hogy hát az édesanyja mellett is istentisztelet zajlik, hiszen az Urat képviseli és szolgál az Úrnak ott mellette. Nem itt van a gyülekezet közösségében, hanem otthon az édesanyjával a betegágy mellett. Én elméletből mondtam egy igei gondolatot akkor, de számára ez a mondat ez bátorító valóság lett és olyan jó volt, hogy ő ezt teljes nyugalommal elfogadta, átélte. Továbbra is hiányzott neki a gyülekezet és alig várta, hogy jöhessen majd – és egyszer csak tudott jönni –, de amíg beteg volt az édesanyja, nem tudott jönni, de már más lélekkel volt otthon.

Mert szabad jót tenni – mondja Jézus. Sokszor Jézus rajtunk keresztül cselekszik és végzi, eszközei lehetünk. A mit szabad, mit nem szabad kérdés már nem is nekem kérdés, hanem hogy mit akar az Úr, hogy a békességet és a szabadságot megéljem az ő követésében.

Az utolsó jellemző pedig, hogy Jézus meggyógyítja ezt a beteget. Furcsállnánk, hogy ha nem gyógyította volna meg. Akkor nehéz lenne innen is beszélni a szószékről, mert akkor az lenne, hogy ott van ez a beteg ember és Jézus ahelyett, hogy meggyógyítaná, ő inkább az ellenségeivel foglalkozik és tanítja őket, kérdegeti, válaszol, és igen, ő nagyon kedves Messiás, de hát a beteg az ott van még és hát vele mi lesz. Ráadásul itt van az íme szócska a 10. versben: „és ímé volt ott egy elszáradt kezű ember”. De olyan bátorító, hogy a történet azzal fejeződik be, hogy Jézus meggyógyította őt. És pontosan amiatt is, amit mondott, meg amikor ezt megtette, akkor jött, hogy bekeményítettek az ellenfelei és Jézus ezt észreveszi és akkor elmegy. De utána is gyógyít. Itt van, hogy ő folyamatosan gyógyít.

Itt van a kapcsolópont, hogy ezzel jelzi, az ő egész viselkedésével jelzi, hogy ő a Messiás. Nem az a hős, királyi messiás, akinek a személyét nagyon várták a farizeusok, és szerintük a messiásnak úgy kellett volna viselkedni,

ahogy ők elgondolták és a szombattörvényt is a messiásuknak úgy kellett volna betartani, ahogy ők kijelentették és ők gondolták. Nekik nem olyan messiás kellett, mint akiről például az Ézsaiás könyve 42. része is szól. „Íme az én szolgám.” De hallottuk itt is, szerelmesem, akiben az én Lelkem kedvét leli, lelkemet adom belé, ítéletet hirdet, nem verseng, nem kiált – és ott van a végén – és az ő nevében reménykednek majd a pogányok. Még a pogányok is. Nem csak a megszáradt kezű beteg zsidó ember, hanem olyan Messiás, aki még a pogányokon is könyörölni akar.

Gondoljuk el, hogy még az apostoloknak is milyen nehéz volt a pogányokhoz menni Jézus nevében pünkösöd után. Abszolút nem volt könnyű számukra azt átgondolni, hogy Jézus ez a Messiás. A történet pedig azt mutatja, hogy az Úr Jézus a maga személyét leleplezi abban is, ahogy meggyógyítja ezt a beteget. Az kedves mozzanat, hogy a beteg teljesen természetesen kinyújtja a kezét, tehát ő hisz Jézusban, hogy amit mond, azt megteszi, de most Jézus személye a hangsúlyos.

Ezzel fejezhetjük be tehát, hogy Jézus tanításával is és cselekedetével is azt igazolja, hogy ő kicsoda és hogy a vele való közösségben hogyan élheti meg az ő népe, mindenkori népe a szabadságot, hogyan képviselhetjük őt a keményszívűek között is. Ő nem győzködi a farizeusokat itt többé, ő visszavonul, de a visszavonulása és az azt követő tettei is mutatják, hogy ő kicsoda: ige szerinti Messiás. Mi ezt az ige szerinti igazságot képviseljük, amikor Jézust képviseljük. Vagy a keményszívű, ma is farizeusi módon gondolkodó nagyon nehéz emberek között vagy lehet, hogy a betegek között. Azt a Jézust, aki gazdánk, akinek drágák az övéi, aki mindig jót akar tenni. Legnagyobb jót azzal tette, hogy önmagát adta értünk. És az a Jézus a Szentírás Jézusa.

Segítsen az Úr bennünket, testvérek, hogy a magunk személyes életében és a gyülekezeti életben meg a családi életünkben is szeretettel tudjuk képviselni ezt az Urat és ha vannak kérdéseink, hogy mit szabad, mit nem szabad, akkor először azt nézzük meg, hogy ki is az az Úr, akit követve egyáltalán kérdezzük ezt, hogy szabad-e vagy nem szabad, mert lehet, hogy tudjuk a választ.

Imádkozzunk!

Szeretnénk megköszönni azt, mennyei Édesatyánk, hogy te a Szentírásban mindent kijelentettél. Köszönjük, hogy az Úr Jézus mindent beteljesített, elvégzett és köszönjük, hogy ezáltal lehetünk mi a tieid, gyermekeid, köszönjük, hogy hozzád tartozhatunk.

Bocsásd meg, Urunk, amikor nem így éltünk, bocsásd meg, Urunk, amikor nem a te ígédhez ragaszkodtunk, hanem a magunk elgondolásához, és talán még másokat is ezáltal ítéltünk meg vagy ítéltünk el. Urunk, minden ilyentől szabadítani szükséges bennünket és kérjük is, hogy szabadíts, ha van, lenne ilyen a szívünkben. Szabadíts meg a keményszívűségtől. De szabadíts

A SZÁRADT KEZŰ EMBER GYÓGYÍTÁSA

---

fel arra is, hogy tényleg szeretetben tudjuk elhordozni, ha valaki keménysí-
vű körülöttünk. Szeretnénk úgy élni, hogy látszódjon rajtunk a krisztusi élet.
És segíts, Urunk, hogy amikor nekünk vannak kérdéseink – mit szabad, mit
nem – vagy nem tudjuk, mi miért történik, legyen az tényleg bátorítás, hogy
te vagy a mi Urunk, a gazdánk és hogy te drágának tartasz. És arra is kérünk,
Urunk, hogy a téged nem ismerő pogányok, teljesen nélküled élők között is
így élhessünk képviselve téged.

Imádkozunk beteg testvéreinkért újra és tényleg azokért is, akik ő közöt-
tük szolgálnak, téged képviselnek. Köszönjük, Urunk, hogy valóban a beteg-
ágy mellett is istentisztelet zajlik, szolgálat.

Kérünk, Urunk, arra, hogy a munkahelyünkön is éljük meg a hívó életet
szeretetben, szabadon. És segíts abban is, Urunk, hogy valóban a nyugalom
napján is a nyugalom napját éljük a veled való közösségben. Urunk, ha itt
vannak hiányosságaink, akár bűneink, attól is szabadíts fel bennünket.

Köszönjük neked, Urunk, a gyülekezet közösségét, köszönjük, hogy mi itt
csendben lehetünk, békében. Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akiket ül-
döznek, talán halál előtt vannak vagy ki akarják őket végezni.

Imádkozunk a kárpátaljai magyarokért. Adj, Urunk, békességet abban
az országban.

Könyörülj meg vezetőinken, adj nekik bölcsességet, határozottságot és
alázatot. Bárcsak, Urunk, közülük is minél többen a te követőid lehetnének.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, az
Úr Jézusért.

Ámen.

230. dicséret

1. Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.
2. Bánt a sok gond, úz a bánat, Tört remény vagy félelem:
Ő nem hágy el, biztatást ad: Békesség van énvelem.
3. Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár utamon:
A keresztfa ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.
4. Áldássá lesz ott az átok, Megbékéltet a kereszt;
El nem múló boldogságod, Békességed ott keresd!
5. Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.